

Vzrušující časy

**Naoise
Dolan**

Ljndeni

Vzrušujúce časy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Naoise Dolan

Vzrušujúce časy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Vzrušující časy

Vzrušující časy

**Naoise
Dolan**

Ljndeni

Starej mame

PRVÁ ČASŤ

Julian

1

Júl 2016

Julian, môj známy a bankár, ma prvý raz pozval na obed v júli, v mesiaci, keď som dorazila do Hongkongu. Zabudla som, pri ktorom východe zo stanice sa stretávame, ale zavolať mi, že ma zbadal pred Kee Wah Bakery a mám ho tam počkať. Bolo dusno. Eudia s kufríkmi klopkali cez turnikety ako chovné oslice. Z rozhlasu sa najprv kantonsky, potom mandarínsky a napokon hlasom britskej ženy ozvalo, že si pri nastupovaní máme dávať pozor.

Cestou cez halu a na eskalátoroch sme sa rozprávali o tom, aký je Hongkong preplnený. Julian vyhlásil, že Londýn je pokojnejší, a ja som povedala, že aj Dublin. V reštaurácii položil svoj telefón na stôl obrazovkou dole, takže som to spravila tiež, akoby to aj pre mňa znamenalo profesionálnu obeť. S vedomím, že platiť bude on, som sa ho spýtala, či si dá vodu, no on už bral krčah a nalieval nám.

„V práci sa nezastávím,“ prehodil. „Polovicu času neviem, čo vlastne robím.“

Bankári to vraveli často. Čím viac vás presviedčali, že toho vedľa málo, tým viac toho vedeli a tým vyšší mali plat.

Spýtala som sa, kde žil pred príchodom do Hongkongu, a on povedal, že študoval históriu na Oxfordskej univerzite. Ľudia, ktorí chodili na Oxford, vám to prezradili, aj keď ste sa na to nepýtali. Potom, tak ako „všetci“, šiel do centra. „Ktorého mesta?“ Julian sa zamyslel, či ženy vedia žartovať, usúdil, že vieme, a zasmial sa. Utrúsila som, že nemám poňatia, kde skončím. Opýtal sa ma, koľko mám rokov, odvetila som, že som práve dovŕšila dvadsaťdva, a on mi oznámil, že som dieťa a prídem na to.

Zjedli sme naše šaláty a on sa spýtal, či nateraz v Hongkongu s niekým randím. Povedala som, že ani nie, s pocitom, že slovo „nateraz“ v sebe nesie priveľa významov a mohol sa vyjadriť uvážlivejšie. V Írsku sa nechodí „randiť“, vysvetlila som. Dáte sa dokopy a časom k niečomu dospejete.

„Takže vravíš, že je to ako v Londýne,“ poznamenal Julian.

„Neviem,“ odvetila som. „Nikdy som tam nebola.“

„*Nikdy si nebola* v Londýne.“

„Nie.“

„Vôbec?“

„Nikdy,“ zopakovala som po dostatočne dlhej odmlke, aby som mu ulahodila predstavou, že som po jeho druhej otázke zatúžila túto skutočnosť o svojej osobnej minulosti zmeniť a veľmi ma mrzí, že sa mi to nepodarilo.

„Ava,“ hlesol, „to je neskutočné.“

„Prečo?“

„Lietadlom je to z Dublinu len kúsok.“

Tiež som bola zo seba sklamaná. Ani on nikdy nebol v Írsku, ale podotknúť, že aj tam je to lietadlom len kúsok, by bolo zbytočné.

Rozoberali sme správy. V *FT* sa dočítal, že mimopevninský renminbi klesol voči doláru. Ja som sa vedela podeliť len o toľko, že sa blíži tropická búrka. „Hej,“ pri- takal, „Mirinae. A týždeň po nej tajfún.“ Zhodli sme sa, že žijeme vo vzrušujúcich časoch.

Obe búrky prišli. Bez ohľadu na to sme aj naďalej cho- dili na spoločné obedy. „Som rád, že sme priatelia,“ skon- štatoval a mne neprináležalo opravovať absolventa Ox- fordskej univerzity. Domnievala som sa, že zo mňa čas strávený s ním spraví múdrejšieho človeka alebo ma mini- málne pripraví na rozoberanie mien a indexov s vážnymi ľuďmi, s ktorými sa v priebehu svojho dospelého života stretnem. Sadli sme si. Mne sa páčili jeho peniaze a jemu sa páčilo, ako ľahko na mňa nimi urobil dojem.

2

Bola som v Dubline nešťastná, myslela som si, že je to Dublinom, a domnievala sa, že v Hongkongu sa to zlepši.

Škola, v ktorej som učila angličtinu ako cudzí jazyk, sa nachádzala v obchodnej štvrti plnej pastelových výškových budov. Zamestnávali len belochov, ale dali si záležať, aby to nikde neuvádzali. Učitelia vypadávali a na ich miesta prichádzali ďalší, ako keď žralokom dorastajú zuby. Väčšinou to boli cestovatelia, ktorí odišli, len čo si našetrili dosť peňazí, a skončili niekde v Thajsku. Nevedela som, kto som, ale pochybovala som, že by to vedeli práve Thajčania. Keďže som nemala práve najsrdečnejšiu povahu, učila som prevažne hodiny gramatiky, kde sa skutočnosť, že vás deti nemajú rady, pokladala pri hodnotení vášho výkonu za pozitívny indikátor. V porovnaní s tým, ako sa výkon žien hodnotil bežne, som to považovala za vítané osvieženie.

Študenti chodili na hodinu týždenne. Učili sme bez prestávky s výnimkou obeda. Začala som byť známa ako Slečna Nechutná, pretože som medzi hodinami odbiehala na záchod.

„Ava, kde si bola?“ oborila sa na mňa moja vedúca Joan – jedna, svätá a apoštolská, čo prinášalo peniaze, hoci už nie katolícka, keďže to nie –, keď som sa vrátila zo záchodov. Bola jednou z prvých Hongkončanov, ktorých som spoznala.

„Bolo to päť minút,“ bránila som sa.

„Kde tie minúty berieš?“ spýtala sa Joan. „Rodičia platia za šesťdesiat minút týždenne.“

„Čo ak ukončím hodinu o niečo skôr?“ navrhla som. „A ďalšiu začnem o niečo neskôr. Dve minúty z jednej, dve minúty z druhej.“

„Ale to sú dve zo začiatku a dve z konca prostrednej hodiny.“ Joan sa to snažila znázorniť na rukách, ale uvedomila si, že zhluk troch hodín sa človeku s dvoma rukami ukazuje ťažko. Upustila od tejto snahy s trpkým povzdychom, akoby to bola moja vina.

Musela som sa obrátiť na vyššiu moc.

Náš riaditeľ Benny mal štyridsať a nosil šiltovku šiltom dozadu, buď aby vyzeral, že miluje prácu s deťmi, alebo aby zdôraznil, že je sám sebe pánom a neoblieka sa tak, aby sa niekomu zavďačil, dokonca ani sebe. Bol rodený Hongkončan, vzdelávaný v Kanade, navrátiliec do vlasti a na vrchole svojich síl, vlastnil tucet ďalších škôl a – evokatívne, povedala by som – írsku spoločnosť pre spracovanie morských rias. Hovoril o nej, že je „doma“ v Connemare, kde ani jeden z nás nikdy nebol, no vrela som si, že to vďaka tomu znie o to poetickéjšie. Všetka zodpovednosť sa nabaľovala naňho, no Benny si spolu s ňou nabaľoval aj plné vrecká peňazí.

Keď mi koncom júla prišiel zaplatiť, oznámila som mu, že premýšľam nad výpoveďou.

„Prečo?“ nechápal. „Si tu len mesiac.“

„Potrebujem medzi hodinami chodiť na záchod. Inak dostanem infekciu močových ciest.“

„Pre to predsa nedáš výpoveď.“

Mal pravdu. Všetko ostatné bokom, nepodala som výpoveď pre ich rasistický prístup k prijímaniu zamestnancov, takže by bolo zvláštne, keby som odišla len preto, že nemôžem chodiť na záchod, kedykoľvek chcem.

Vedela som, že pre peniaze urobím čokoľvek. V Írsku som cez výšku mala sporiaci účet, ktorý som malebne volala „potratový fond“. Ku koncu som na ňom mala tisícpäťsto eur. Poznala som pár žien, ktoré šetrili spolu s priateľkami, aby všetky pomohli tej, ktorá si vytiahla čierneho Petra. Ale ja som nikomu neverila. Zarobila som si tie peniaze ako servírka a šetrila som ďalej, aj keď by som zákrok v Anglicku už pokryla. Páčilo sa mi sledovať, ako čísla rastú. Čím bohatšia budem, tým ťažšie ma ktokoľvek k niečomu donúti.

Tesne pred odchodom do Hongkongu som skladala záverečné skúšky. Keď nám rozdávali papiere, spočítala som si, koľko hodín som strávila obsluhovaním ľudí. Na tom sporiacom účte boli týždne môjho života. Kým budem žiť v Írsku a potraty tam budú zakázané, budem svoj zabitý čas musieť držať pod zámkom.

V ten večer som väčšinu úspor minula na letenku do Hongkongu a nájomné za prvý mesiac a začala som si hľadať prácu ako učiteľka. O tri týždne som odišla z Dublinu.

V prvý týždeň mi v práci opísali typické znaky hongkonskej angličtiny a prikázali mi opravovať žiakov, keď ich použijú. „Byl“ namiesto „bol“ – to bolo nesprávne, hoci som po pár dňoch žiakom bez problémov rozumela.

Pridávať na zdôraznenie slabiku „la“, napríklad niela, prepáča – to nebola angličtina. Nevidela som rozdiel medzi týmto a tým, keď Íri hocikde vo vete použijú „hej“. Hej, podobalo sa to, ale tiež to nebola angličtina. Angličtina znamenalo britčina.

3

August

Julianovi sa nechcelo chodiť po práci za mnou, takže som okolo deviatej večer začala chodiť do jeho bytu v Mid-Levels. Oznamila som mu, že to považujem za trápne a ponížujúce, no v skutočnosti sa mi páčilo voziť sa vonkajším eskalátorom. Nastúpila som na krytej ceste na Queen's Road a pokračovala ponad stánky pouličných predavačov na Stanley Street, hľadela na pútače – Hry a zábava, Masáž so šťastným koncom, King Tailor – a výškové budovy a obrovské okná na Wellington Street. Nasledoval závan rybacieho pachu z Central Street Market a stará policajná stanica obložená hrubými bielymi obkladačkami, ktoré vyzerali ako školské gumy. Keď som dorazila k Julianovi, dostala som vo vestibule návštevnícku kartičku a vyšla na päťdesiate poschodie.

Jeho byt vyzeral ako predváždzacia miestnosť, taká tá, po ktorej sú nepresvedčivo roztrúsené predmety, aké by mohol vlastniť ktokoľvek. Jeho najočividnejší osobný majetok bol veľký sivý MacBook Pro.

Objednali sme si jedlo, ja som umyla riady, on nám potom nalial víno a ostali sme sa rozprávať v obývačke.

Na kozubovej rímse nestálo nič, len prázdny strieborný rám na fotky a nikdy nezažaté krémové sviečky. Pri okne mal dlhú hnedú rohovú sedačku. Zvykla som si vyzuť topánky, lahnúť si na ňu, vyložiť si nohy na laktovú opierku a striedavo ich prekladať jednu cez druhú, keď rozhovor na chvíľu stíchol.

Fajčil lacné cigarety – vraj aby mal motiváciu prestať, vysvetlil.

Prvý raz sme sa stretli vo fajčiarskej časti v bare v Lan Kuaj Fung, kde si buď všimol, ako sa naňho dívam, alebo sa na mňa zahľadel on, až kým som sa naňho nepozrela. Vedel vytvárať nejednoznačné situácie. Ja som sa im nevedela vyhýbať. V ten večer rozprával veľmi pomaly, preto som predpokladala, že je opitý, ale rovnako sa vyjadroval aj za triezva, takže som pochopila, že je bohatý.

Po mesiaci našej známosti sa opýtal: „Spoznávaš sa so všetkými svojimi priateľmi v baroch?“

„Nemám priateľov,“ odvetila som. Zasmial sa.

Občas bol v nálade rozprávať mi o trhoch. Inokedy ma zasypával otázkami, no moje odpovede prestal vnímať, len čo našiel niečo ďalšie, čoho sa mohol chytiť. Nerozprávala som o tom prvýkrát, no on o tom chcel počúvať znova a znova – o mojich dvoch bratoch, o hneďom radovom dome na jednom z tých nezáživných dublinských predmestí, o tom, že som si po strednej dala rok pauzu, aby som si našetrila na výšku. Že po dvetisícôsmom som bývala v jednej izbe so svojím bratom Tomom, aby sme tú druhú mohli prenajímať študentom. Že z nás nič z tohto nerobilo chudobných ľudí, že takto fungovalo prakticky celé Írsko a že za to z nemalej časti mohli banky ako tá jeho.

Julian chodil na Etonskú a bol jedináčik. Boli to dva najmenej prekvapivé fakty, aké mi kedy kto o sebe povedal.

Chcel vedieť, či mám prízvuk človeka z vyššej vrstvy. Nikdy som nestretla Angličana, ktorého by to nezaujímalo. Väčšina sa nepýtala takto na rovinu – a on tiež nie, opýtal sa len to, aký „typ“ dublinského prízvuku mám –, ale všetci si našli spôsob, ako dať najavo svoju zvedavosť. Odvetila som, že mám bežný dublinský prízvuk. Opýtal sa, čo to znamená. Nevedela som o britských prízvukoch dosť, aby som ho prirovnala k niektorému z nich.

„Nuž, a ako teda znie dublinský prízvuk vyššej vrstvy?“ zaujímal sa.

Pokúsila som sa ho napodobniť a on vyhlásil, že znie americky.

Opýtal sa, čo plánujem spraviť, keď nadíde čas nájsť si skutočnú prácu. Bol takmer otcovsky neoblomný, že by som sa so svojím titulom nemala zapodievať prízemnými zamestnávateľmi, a dokonca veľmi presvedčivo predstieral, že o mne nemá nízku mienku, pretože som neštudovala na Oxfordskej. Keď však prišlo na otázku, aká práca by podľa neho bola pre mňa dosť dobrá, vyjadroval sa len neurčito. Právo boli glorifikované papierovačky. Poradenstvo bolo o lietaní z jednej diery do druhej a za drbávaní sa s powerpointom. Účtovníctvo bolo nudné a mizerne platené. A bankovníctvo by z nejakého nešpecifikovaného dôvodu nebolo pre mňa.

Páčilo sa mi, keď si vyhrnul rukávy na košeli. Mal veľké hranaté zápästia a ostré lakte. Občas som sa bála, že zistí, ako často myslím na jeho ruky. Posmieval sa mi aj pre iné, oveľa menej zvláštne veci, takže som sa k tomu nemohla priznať.

Prvý raz som v jeho hostovskej prespala uprostred augusta, keď udrela tropická búrka Dianmu. Potom mi Julian vždy s príchodom polnoci ponúkol, že môžem ostať uňho. V závislosti od toho, ako som na tom bola s energiou, som buď prijala, alebo sa zviezla domov zeleným minibusom – krytý eskalátor šiel vždy len jedným smerom: v rannej špičke dole a zvyšok dňa hore.

Vyzeralo to nejakú takto, len to nemalo meno, teda až na stretká, pokecy alebo krátke návštevy, čo, ak mám byť úprimná, presne vystihovalo, čo sme robili. Bol taký rozlietaný, až mi prišlo relatívne uveriteľné, že sa stretávame uňho, pretože je to takto preňho jednoduchšie.

Spýtala som sa, či majú bankári čas na vzťahy.

„Na juniorských pozíciách zvyčajne nie,“ odvetil. „Veľa z nich si za to skrátka zaplatí.“

Slovo „to“ mi bolo nepríjemné, ale snažiť sa s Bankárom Julianom otvoriť na túto tému debatu nemalo zmysel. Bol príliš sebavedomý, aby si všimol, že ho kritizujem. Vzal na vedomie, že som niečo povedala, a potom pokračoval v paralelnom rozhovore.

Keď platil za moje jedlo z donášky alebo ma bral do reštaurácie a ja som s ním výmenou za to trávila čas, premýšľala som, či nemá pocit, že si tým platí za slabšiu verziu „toho“. Predstava, že moja spoločnosť má peňažnú hodnotu, sa mi páčila. Nikto iný jej takú hodnotu neprípisoval. Sedeli sme v miestnostiach s vysokým stropom a on vrazil, že Hang Seng padá, Šen-čenský stúpa a Šanghajský stagnuje. Nebolo to ako normálne priateľstvá, kde som sa bála, či ma ten druhý človek má stále v oblube. On sa rád počúval nahlas premýšľať a ja som usúdila, že z toho môžem niečo vyťažiť, pretože nikdy neviete, kedy

sa vám aké informácie zídu, takže najlepšie urobíte, ak ich zozbierate čo najviac.

Raz večer som mu uňho v obývačke po pár pohároch povedala, že ho pokladám za príťažlivého muža. Povedala som to presne takto – „pokladám ťa za príťažlivého muža“ –, aby som neznela, že to myslím úprimne.

„Aj ty si pomerne atraktívna žena,“ odvetil.

„Asi preto spolu tak dobre vychádzame.“

„Možno.“

Vtedy sme sa poznali zhruba dva mesiace a v jeho spoločnosti som dohromady strávila možno tak tridsať hodín – sotva viac ako deň. Ale zvykla som naňho myslieť ako na svoj zvyk.

„Ďakujem ti za tvoj čas,“ vravieval, keď som odchádzala. Nebola som si istá, či to používa ako ironickú frázu, ktorou z domu vyhadzuje ľudí, tak ako som to robila ja, alebo si len neuvedomuje, ako škrobene znie. „Napíšem ti,“ dodával. Očividne si myslel, že konverzáciu môže iniciovať iba muž. Čo bolo horšie, znamenalo to, že som mu dovtedy nemohla napísať ja. Vyznela by som, akoby som už prestala dúfať, že sa mi ozve, a tak som mu zo zúfalstva napísala prvá.

★ ★ ★

Vysvetlila som svojim deväťročným žiakom, ako sa správne vyslovuje hláska R. Ústa sú pootvorené, jazyk priložený k horným rezákom a pri výdychu dôjde k rozkmitaniu jeho špičky. Ako Dublinčanka som to za dvadsaťdva rokov vedome ani raz nevyslovila správne. Ak si niekto myslel, že R v mojej angličtine neznie správne, nechal si to pre seba. Teraz som si ho musela nacvičiť, aby ma deti mohli napodobňovať.

Calvin Žung – učiteľský maznáčik, ale tak v dobrom – to chcel vyskúšať a nešlo mu to.

„Opri jazyk o zuby a vydýchni,“ radila som mu. To mi vravela učiteľská príručka, ale keď som to podľa nej skúsila, vydala som zvuk, aký som v živote nepočula nielen od nikoho hovoriaceho po anglicky, ale ani od žiadneho stavovca z ríše zvierat. Rozhodla som sa, že neskôr Juliana požiadam, aby mi to predviedol.

★ ★ ★

Už pred zoznámením sa s Julianom som svoje spolubývajúce často nevidala. Vymenili sme si sotva viac než *ahoj* a *dobrá noc*.

Boli sme tri. Rezervovala som si izbu cez Airbnb a plánovala v nej ostať, kým nenašetrím zálohu na niečo permanentnejšie, ale ony dve tam bývali dlhodobo. Emily bola najstaršia a najviac proaktívna. Mala dvadsaťdeväť a žila v Hongkongu už niekoľko rokov. Freya bola v mojom veku a jej obľúbeným koníčkom bolo sťažovať sa na prácu. Prezliekla sa do pyžama v momente, keď prišla domov, a mala štyri páry papúč: do spálne, do kúpeľne, do kuchyne, inam.

Emily mala večne nejaké pripomienky. „Mohla by si zatvárať chladničku tichšie?“ bola kritika, ktorá padla v ten večer.

„Prepáč,“ odvetila som. Nechápala som, ako sa dá chladnička zatvárať hlučne, ale Emily mala estetické cítenie.

Ráno ma zobúdzali – cinkaním lyžičiek o misky, štrajkujúcimi vodovodnými kohútikmi –, ale kým bola kúpeľňa obsadená, nemohla som si ísť umyť zuby. Ležala som v posteli a prechádzala si jazykom po povlaku, kto-

rý sa mi v noci usadil v ústach. Často sme vídali šváby. Prisahala by som, že som ich v noci počula, hoci som logicky vedela, že to nemôže byť pravda. Radšej som odchádzala z domu bez raňajok, než aby som musela čeliť rozhovorom v kuchyni. Moje spolubývajúce neboli zlé. Len som nikdy nevedela, čo im povedať.

Takže prespávanie u Juliana začalo znieť ešte lákavejšie.

4

September

Po dvoch mesiacoch som v jeho byte trávila niekoľko nocí týždenne. V hostovskej izbe – po novom asi mojej – mal posteľ zakrytú jemnou keprovou dekou so vzorom kohútej stopy a na stene fotky Londýna. Raz som v práci vytlačila fotku Dublinu a spýtala sa, či ju môžem vložiť do prázdneho rámu v obývačke. „Ak chceš,“ odvetil. Navrhol mi, že tu pokojne môžem ostať, kým bude na služobnej ceste, ale ja som odmietla. Neodolala by som nutkaniu prekutrať mu spálňu. Jej vnútro pre mňa stále bolo záhadou, ale predstavovala som si, že má všetko poskladané a poukladané na optimalizovaných miestach pre rýchly prístup.

Raz večer, keď bol práve v zahraničí, som prišla do nášho airbnb a Emily si ma odchytila, ešte než som stihla zaliezť do svojej izby.

„V poslednom čase ťa veľmi nevidáme,“ nadhodila.

„Nemôžeme tu byť všetky naraz,“ podotkla som. „Chytíme ponorkovú chorobu.“

„Tak si poďme niekam vypiť.“

„Dobre,“ súhlasila som. „Kedy?“

„Zajtra?“

Julian sa vracal zo Singapuru. „Prepáč,“ odvetila som. „Idem na večeru so známym.“

„S tým známym, u ktorého prespávaš?“

„Tolkých známych zase nemám.“

Emily sa pustila do naprávania škaredých vankúšov na gauči, akoby dúfala, že si všimnem, ako láskavo ma nepožiadala o pomoc. Na poťahoch sa rady zachytávali vlasy: zväčša jej a Freyine, keďže ja som tu nikdy nebola, čo im však nebránilo vyčítať mi to.

„Nemôžeš sa na všetko vykašľať kvôli nejakému chlapovi,“ podotkla.

„Nechodím s ním.“

„Tak prečo si stále uňho?“

Prestala som počúvať. Ak sa chcela sťažovať, že tu nikdy nie som, pričom vždy keď som sa tu zjavila, mala nejaké pripomienky, nečudo, že som radšej trávila čas s Julianom.

Nasledujúci večer som našu hádku prerozprávala Julianovi. Pomedzi to, ako poťahoval z cigarety, prikyvoval a pritakával na všetkých správnych miestach.

„Mal si niekedy spolubývajúcich?“ spýtala som sa.

„Áno, samozrejme, na Oxfordskej a tiež keď som začínal v Londýne. Väčšina bola v pohode. Ale jeden týpek bol totálny magor. Bolo to počas môjho posledného roka na výške. Písal dizertačku o nejakej existenčnej dileme. Celú noc sa prechádzal a mrmlal si o tom. A nikdy nejedol pevnú stravu – všetko dával do takého obrovského mixéra. Žil na smoothies. Tuším mal najlepšie známky v svojom ročníku.“

„Takže bývať sám je lepšie?“

„Podstatne lepšie.“

Ani jeden z nás nepodotkol, že už vlastne nebýva sám. Dopili sme víno a on šiel po ďalšiu fľašu. Na vnútornom šve džínsov na stehne som mala dieru. Vrtala som sa v nej a potom prudko odtiahla ruku, keď som počula, že sa vracia.

„Aká bola tvoja posledná priateľka?“ prehodila som.

Zatočil pohárom. „V pohode. Poslali ju späť do Londýna.“

„Ako dávno?“

„Pred pár mesiacmi.“

„Lutuješ niečo?“

„Nie, vôbec nič. Nezvyknem sa obzerať.“

Pili sme víno a užívali si ticho toho druhého. Všimla som si, že má na gauči krásne vankúše: potiahnuté sivým menčestrom a zlatým a slonovinovým saténom. Jeden som si vzala a privinula si ho k hrudi.

„Keď si vtedy vravel, že si chcel učiť dejepis,“ nadhodila som, „tak si ma iba odrbával?“

„Úplne. Som rád, že to niekto robí, ale čo sa mňa týka, radšej sa budem držať nejasnej vyhliadky, že raz budem vlastniť dom.“

Spomenul to s tým učením dejepisu pri našom prvom stretnutí a ja som si nebola istá, či žartuje. Stále som si tým nebola istá. Pokračovala som: „Čo keby si mohol vlastniť dom bez ohľadu na to, čím sa živíš?“

„Nikdy som nad tým nepremýšľal, pretože niečo také sa za náš život určite nestane. Možno by som ostal na Oxfordskej a naďalej sa venoval štúdiu histórie. Ale upínať sa k tomu nemá zmysel. Rešpektujem ľudí, ktorí idú za svojimi snami, no ja preferujem stabilitu.“

Premýšľala som, či tou poznámkou na niečo naráža.

„Mohlo by to byť horšie,“ podotkla som. „Mohol by si nemať sny ani stabilitu.“

„Aby sme si to ujasnili, Ava: obaja sme v svojom vnútri prázdni, ale ja mám aspoň z čoho platiť nájom?“

„V podstate.“

„Naozaj žijeme v novej belle époque.“

„Sme samí bankárski hajzli a povaľáci.“

„Nie všetci bankári sú hajzli.“

„Nie, len ty.“

„Len ja.“

„Rada sa s tebou rozprávam,“ priznala som – hlúpo, uvedomila som si. „Cítim sa potom tak pevne, akoby niekto mohol potvrdiť, že som skutočná.“

„Dobre.“

„Páči sa ti, že som tu?“

„Áno,“ odvetil. „Si dobrá spoločníčka. A ak mám k dispozícii tento priestor a rád sa oň s tebou delím, nemám dôvod nerobiť to.“

„Chceš povedať, že ti to tak vyhovuje.“

„Nie *vyhovuje*. Zniem v tvojom podaní tak vypočítavo. Vravím, že to dáva zmysel.“

Zdalo sa mi, akoby zrazu sedel na gauči bližšie ku mne, hoci sa vôbec neposunul.

„Ak to prestane dávať zmysel, prestaneš ma sem pozývať?“ zaujímalo ma.

„Pýtaš sa, či by som robil niečo, čo by mi nedávalo zmysel?“

Naklonila som sa, aby som si doliala. Dotkli sme sa nohami.

„Nechaj, ja to spravím,“ ponúkol sa, a keď nalieval, ostal blízko pri mne.

Čakala som.

Pripravil nám spálňu – stiahol rolety, stlmil svetlá, zhodil z postele veci –, zatiaľ čo ja som si rozopla náhrdelník a pomaly ho položila na nočný stolík, aby oceľ nebuchla o drevo. Keďže som si bola vedomá, že ma sleduje, snažila som sa nevyzerať, že som zvedavá na jeho veci.

Prekázali nám moje vlasy. Najprv mu pár prameňov vbehlo do úst a potom sa mi zachytili v zipse na chrbte a on povedal: „Dúfam, že neskončíme na pohotovosti.“ „Vážne?“ zatiahla som. „Pretože ja dúfam, že skončíme.“ „Občas si fakt divná,“ skonštatoval.

5

Október

Odmietala som bývať v airbnb byte večne, ale stále som nemala našetrenú dvojmesačnú zálohu. Začiatkom októbra som si vzala svoje veci k Julianovi. Povedala som mu, že nemám čas chodiť po obhliadkach. Odvetil, že môžem ostať uňho, kým ho mať budem.

„Vezmi si hosťovskú,“ navrhol. „V noci mávam hovory.“
Ďalej sme mávali sex.

V strede októbra dorazil tajfún Haima, posledný v sézónke. Ostali sme uväznení vnútri, až kým hongkonské observatórium nezruší zákaz vychádzania. Julian z nutnosti nosil v úvodzovkách neformálny sveter. Ako neformálne a v úvodzovkách toho označoval veľa.

Spýtala som sa ho, prečo sme spolu začali spávať až po takej dlhej dobe.

„Nechcel som ťa do toho nútiť,“ vysvetlil.

Dúfala som v odpoveď, že bol zo mňa nervózny. Nezapadlo mi, že má moc niekoho do niečoho „nútiť“, a prekvapilo ma, že si čosi také myslí.

Mal veľmi biele plachty. Raz som mu na nich urobila škvrnku, ktorú označil za fľak od vína, buď ako eufemiz-

mus, alebo preto, že si ma vedel predstaviť skôr popíjať merlot než menštruovať. Jeho záujem, aby som vyvrcholila, na mňa spočiatku pôsobil zlovestne, čo mi napovedalo, že ak po niečom zatúži, zrejme to bude na môj úkor. Páčilo sa mu, keď som ho hrýzla, ale musela som to spraviť v správnej chvíli a občas som si pomyslela: Je toľko vecí, na ktoré sa nikdy nestanem odborníkom, a ja som si vybrala práve túto – pričom mi nenapadlo, že som odborník na vnútorné monológy, čo bola odbornosť, ktorú by si mnoho ľudí vybralo, keby mohlo.

Pustila som sa do štúdia vedy hryzenia, dozvedela sa, že ho uhryznuté miesto bude bolieť aj neskôr, a presne vedela, aký pocit vo mne táto informácia vyvolávala.

Páčilo sa mu, keď som zosmiešňovala mužov, ktorí sa vyžívali v sexuálnych lichôtkach. Utvrdilo ho to v jeho názore, že on medzi nich nepatrí, no zároveň mu to zaručilo, že ich z mojich úst stále počuje. Pri vyberaní jedál som bola priberčivá a on vravieval, že mi chýba chuť do jedla. „To nie je pravda,“ oponovala som s nemiestnym gestom. Ja som mala pocit, že som rozlúsila niekoho, kto bol na rečičky o tom, aký je dobrý v posteli, príliš kultivovaný, a on mal zas pocit, že odhalil môj odpor k mužom, ktorí majú radi rečičky o tom, akí sú dobrí v posteli, a tak som si empiricky sadla oproti nemu, prešla mu chodidlom po nohe a povedala, že je dobrý v posteli. Potom som požiadala o vodu a sledovala jeho ruky, keď mi nalieval.

Väčšina vecí mi nešla, ale šlo mi to s mužmi, a Julian bol ten najbohatší muž, s akým mi to kedy šlo.

★ ★ ★